Ч. 17. Пятниця 5 лютого (23 січня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоseparate оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Обструкция в парляментї. — Ще про справу Азева і Лопухина. — Справи балканьскі.

На вчерашнім засїданю палати послів внесло правительство свої предложеня законів для Чехії. Предложеня мотивував п. президент мінїстрів бар. Бінерт. В тій хвили розпочали чеські радикали обструкцию і так страшно кричали, що промови мінїстра майже нїхто не чув. Показало ся, що промова мінїстра не вдоволила анї Чехів анї Нїмцїв. Однако положене о стілько користне, що нї одно сторонництво з виїмком чеських радикалів не єсть за відкиненем предложень.

До берлиньского Lokal - Anzeiger-а доносять з Петербурга: Супротив сензацийного арештоване бувшого директора поліциї Лопухина всякі инші справи зійшли на друге місце. Арештоване то єсть предметом загальних розмов в столици держави. Передвчера розійшла ся поголоска, що Лопухин повісив ся в в тюрмі. Однако тої поголоски доси не потверджено.

З дуже добре поінформованого жерела доносять, що арештоване Лопухина єсть дїлом президента мінїстрів Столипина, котрий вже від 1 грудня поручив тайним аґентам поліцийним уважати на кождий крок Лопухина і здавати собі як найточнїйші рапорти. Підозрінє упало на Лопухина від хвилї, коли перебуваючий в Парижи звістний російский революционїст Бурцев виступив з своїми зізнанями, відкриваючими подвійну ролю Азева. Тодї російскі революционїсти звернули ся до Лопухина і візвали его, аби сказав, чи Азев був тайним аґентом поліциї, чи нї, а на случай відмови відповіди загрозили єму смертию. Лопухин наляканий тою погрозою виїхав до Парижа, де на порученє Столипина російскі поліцийні аґенти рівнож слїдили кождий его крок і пересьвідчили ся о его тїсних зносинах з російскими революционїстами. На підставі інформаций, одержаних тодї від Лопухина, революционїсти видали засуд смерти на Азева, а взяли назад засуд смерти, виданий на Лопухина.

Лопухин повернувши з Парижа, удав ся до Столипина і просив о поліцийну опіку, бо грозить єму смерть з рук революционїстів.

Столипин, котрий мав як найточнїйші рапорти від тайних аґентів, здав о цїлій справі рапорт цареви, котрий дав єму як найобширнїйшу повновласть. В наслїдок того прийшло до арештованя Лопухина.

Дальше слїдство виказало, що Лопухин знав о замахах на Плевого, вел. князя Сергія, ґенерала Богдановича і о убитю о. Гапона. Всїм тим замахам міг легко перешкодити, а однако не зробив того. Дальше виказало слїдство, що другим убийником о. Гапона був Азев, повірник Лопухина і що на пів години перед замахом на Плевого виновник того замаху, Сазонов, був у Лопухина на нарадї. Єсть майже певність, що всї устроювані в послїдних часах боєвою партиєю російских революционїстів замахи мали моральним помічником Лопухина. В ту справу вмішані також деякі посли першої і другої думи.

Сама справа і арештоване само має полїтичний підклад. Столипин радив в послїдних часах цареви, аби зиму провів в Петербурзї, бо то причинить ся до скріпленя довіря заграницї до Росиї, в наслїдок чого і російска позичка буде мати лїпші вигляди. Цар ради тої не послухав, бо сказав, що его побут в Петербурзї нїчого не поможе, позаяк супротив аґітациї революционїстів мусїли би бути заряджені обширні поліцийні средства, що звернуло

6)

Ясновидїнє
і що з тим вяже ся.
Написав К. Вербин.

(Дальше).

Наконець спитали Нідію, чи она одержала музикальне образоване, а она відповіла: Без музикального образованя, моє музикальне чутє не було би нїколи в менї розвинуло ся і я би не була нїколи дійшла до того, що н. пр. інспіцієнт музики при нїмецкій армії проф. Росберґ, котрий чув мене в Берлинї, що я би й яко звичайна піяністка зробила була кариєру. Я, бачите, родом Швайцарка і мене дійстно образували на піяністку. Я пропадала за фортепяном. А одного дня стала ся подія, про котру говорили в цїлім місточку, а котра стала ся рішаючою для моєї будучности. Я була ще малою дївчинкою, як одного вечера заснула при фортепянї і всї мої пальцї корчились та сувались мимовільно по клявішах. Я грала спячи. Наша служниця побачила мене і закликала мою маму. Мама в перший хвили аж перепудила ся, але відтак стямила ся і поставила перед мене ноти, яких я ще нїколи не виділа. Я грала в них також сплячи. Судьба моя рішила ся. Я звірила ся одному американьскому імпресариєви, а той обіцяв менї сьвітлу будучність — она вже минула і я вдоволена.

Але й ясновиди можуть мати свою чорну долю. Таке лучило ся й Нідії. Коли була в Анґлії, залюбила ся була в елеґантнім, молодім мужчинї. Та й він полюбив був хорошу дївчину, про котру знав лиш, що она піяністка, та готов оженити ся з нею. Коли же вичитав в ґазетах, що она ясновида, відцекав ся єї, кажучи: Жінка, що все видить, перед котрою не можна нїчого укрити і котра навіть в снї грає на фортепянї, була би просто страшною для мужа. Волю остати ся старим молодцем.

Всї роди ясновидїня, які ми тут доси навели, здають ся бути нормальними, значить ся такими, котрі хоч і суть якимись рідкими і незвичайними проявами в житю чоловіка і в своїй сути незрозумілі, ба, непонятні для него, то все таки не виходять поза рами щоденного житя так дуже, щоби аж прибирали характер рішучої надприродности, а через то робили би, що так скажемо, душевний переворот не лиш в поодиноким чоловіцї, але й в цїлих родинах, ба навіть і в більших громадках суспільности.

В слїдуючім побачимо хоробливий і небезпечний тип ясновидів, котрі можуть иноді стати ся навіть дуже небезпечні для свого найблизшого окруженя. Сего рода ясновиди суть поправдї люди хорі на умі, а божевільство їх опирає ся найчастїйше на релїґійній основі. Того рода ясновиди бувають навіть досить часті, особливо у народів, у котрих релїґійність опирає ся більше на поверхности як на правдивім і добре та розумно понятім чувстві релїґійнім. Пригадаємо тут той не так то давний случай з нашої Галичини, коли то говорено, що в котрімсь селї в якімсь жерельци чи навіть в звичайній калабани, появив ся був образ Матери Божої; але того образу нїхто так добре не видів, як якась мала дївчинка, котрій той образ заєдно показував ся.

Страшний примір такого хоробливого ясновидїня а по правдї вже збожеволїня на релїґійній основі подає нам слїдуюча подія:

В марті 1901 р. збожеволїла була в Берлинї цїла родина старшого платника при третїм ґвардийськім полку М. Саґава. Саґаве мешкав з жінкою і четверма дїтьми у віцї від 18 до 24 лїт в однім домі на першім поверсї. Жінка его і дїти належали до секти т. зв. „молитваків“ т. є. людий, котрі хотять лїчити людий молитвами та всїлякими релїґійними практиками, а крім того займали ся ще й спіритизмом. Коли одного разу вернули із засїданя молитваків до дому, зачали їм насамперед привиджувати ся якісь люди та ангели. Старий Саґаве лежав хорий і як міг, так успокоював родину а остаточно казав всїм лягати спати, гадаючи, що сон їх успокоїть. Они й полягали около 10 год. вечером. Небавком опісля схопилась жінка з постелї знову а за нею й дїти та стали викрикувати, що в хатї явили ся чорти і они їх видять. Жінка стала тодї викрикувати, що то всему Саґаве винен, та почала разом з дїтьми его бити, щоби він зараз покутував за гріхи і молив ся.

В хатї зробив ся страшенний крик і стукіт; божевільні виділи всюди і в кождім ку-

би ще більшу увагу заграниці і зовсім не скріпило би її довіря до Росиї.

Тоді Столипин візвав до себе тих людий, котрі вже давнїйше представляли ему, що революцийні рухи і замахи суть викликувані штучно полициєю. По вислуханю тих людий, Столипин прийшов до пересьвідченя, що їх зізнаня правдиві і розпочав слідство, котре довело до арештованя Лопухина.

Великий везир повідомив деяких дипльоматів, що остаточне полагодженє справи австро-угорско-турецкої угоди не стріне ся в Цареградї з ніякими перепонами. Nordd. Allg. Ztg. підносить, що чим скорше ся угода наступить, тим більше буде се пожаданим в інтересї проясненя політичної ситуацій на Всходї. Противно, сербска часопись „Правда“ подає вість, що боснійскі еміґранти в Цареградї заложили протест против сеї угоди і вручили парляментови відповідні резолюциї. В тих резолюциях протестують они рівнож против поведеня инших держав, які згодили ся на такий „торг“ між Австро-Угорщиною а Туреччиною.

Відносини між Болгариєю і Туреччиною доси не змінили ся в нічім. Кіяміль-баша висловив вправдї надію, що удасть ся справу повести мирною дорогою, однако орґан Молодотурків, „Schurai Ummet“ заявляє, що або Болгария згодить ся на домаганя Туреччини, або буде мусїло наступити уреґулованє границь. Приняти таке відшкодованє, яке жертвує Болгария, було би пониженєм народного достоїньства. Також в парляментї панував на послїднім засїданю настрій ворожий Болгариї. З сеї нагоди замічає „Reichspost“, що се високопарне маніфестованє народної самосьвідомости зі сторони Молодотурків відбиває ся дуже сумно на невідрадних внутрішних відносинах, які зацарювали в Туреччинї.

Новинки.

Львів, дня 4-го лютого 1909

— **Іменованя.** П. Управитель Міністерства скарбу іменував комісарів скарбових: Ферд. Вісьньовского, Каз. Вайнера, Норберта Шпеґа, Зиґм. Пакоша, Волод. Ґрайза Тад. Пржевлоцкого, Йос. Ясевича, Йос. Кубеца, Кар. Шмідта, Альфр. бар. Ліповского, Стан. Міку, Людв Олексого Фр. Лещиньского секретарями скарбовими для округа краєв. Дирекциї скарбу у Львові.

— **Примус наморлників** для псів в львівскім повітї. Львівске староство взяло ся енерґічно до успішного поборюваня скажености у псів в повітї і завело у всїх громадах примус наморлника для псів, а крім того поробило ще й кроки, щоби львівский псярник робив часто облаву на пси у всїх громадах сільских довкола Львова.

— **Дрібні вісти.** Дня 2 с. м. були у Львові три нові случаї занедужаня на шкарлятину, подужала 1 дитина; не умер нїхто. Стан недужих виносить 111 осіб. — Почетне горожаньство надала рада громадска міста Рогатина за заслуги для держави і краю Є. Е дрови Князьолуцкому.— Станицю жандармериї в Сихові перенесено до Козельник в львівскім повітї. — В наслідок заметелї здержано загальний рух на льокальній зелїзници Пов. Лупків-Тісна аж до відкликаня. — П. Людвика Звольска, жена властителя більшої посїлости згубила вчера брилянтовий ковток в срібній оправі вартости 1000 К, а п. Аделя Табачиньска згубила в електричнім трамваю скіряну торбинку з квотою 128 К. — Жандармерия в Ершебетфалю на Угорщинї арештувала сільского гробаря, котрий викопував трупи і кормив ними свинї.

— **Сільска драма.** З Підгаєць доносять: Наймит руского пароха в Вербилові, Іван Балдис, напав оподї в товаристві 7 инших людий, узброєних в колї, на свою жінку Олену та її любовника Романа Луцишина і так сильно їх побили, що Балдисова сконала на місцї, а Луцишина тяжко раненого відставлено до шпиталю в Підгайцях. Луцишин на другий день відобрав собі в шпиталі житє, повісивши ся на клямцї від дверий. Виновників убийства арештувала жандармерия. Причиною кровавої драми було неморальне житє Балдисової, котра від довшого часу удержувала любовні зносини з Луцишиним.

— **Втеча перед військовою службою.** На австроугорскій границї недалеко міста Шаторалїя-Уйгелї в земплиньскім комітатї на Угорщинї арештувала жандармерия якогось Іґната Ґельба, котрого угорскі власти підозрівали о се, що займає ся від довшого часу увільнюванєм рекрутів від військової служби. Арештованє наступило в хвили, коли Ґельб хотїв переїхати через границю возом наладованим соломою, а в нїй було укритих 16 синів заможних селян, обовязаних до бранки, а котрі, хотячи увільнитись від військової служби, хотїли еміґрувати до Америки.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому“. Початок о $7\frac{1}{2}$ вечером.

В пятницю, дня 5 с м. Cavalleria Rusticana, опера Масканя.

В недїлю, дня 7 с. м. по полудни о 3 год. по знижених цїнах „Наталка Полтавка“, вечером „Житейске море“ (закінчене Суєти“), драма в 4 діях Карпенка Карого.

— **Весела забава в парляментї.** Як вже звісто, старали ся чеські радикали викликати на послїднім засїданю палати послів велику бучу і хотїли криками, свистом, давінками та всїлякою можливою і неможливою музикою не допустити до дискусиї над предложенями правительства в справі проектів законів язикових в Чехиї. Тоді то склала ся в палатї послів така весела сцена:

Коли ческий посол Бурживаль війшов на салю і розвинувши з паперу гармонїйку, хотїв на нїй грати, показало ся, що не уміє. Тоді приступив до него пос. Фресль і зачав его учити. Тоді один з нїмецких послів, Прохаска, з християньско-суспільної партиї, зробив величезний плякат з написию: „Просить ся о датки для чеських музикантів“, а другий посол ходив з капелюхом в руці поміж лавки і збирав складки. Гроші ті кидано відтак чеським радикалам за їх музику. Обструкция тревала так півчетверта години, аж остаточно прийшло до компромісу з чеськими радикалами.

— **Конець просьвітно-економічного конґресу.** На другім повнім засїданю конґресу, яке відбуло ся ві второк о 4 год. по полудни в сали „Сокола“, явило ся звиш 300 осіб. Засїданє мало первістно відбути ся в салях „Рускої Бесїди“, але що таке число участників не могло там помістити ся, то перенесли ся до салї „Сокола“. Тут відчитували референти поодиноких секций резолюциї ухвалені секциями а повне засїданє приймало їх по черзі одноголосно без дискусиї.

Підчас відчитуваня резолюций прибув на конґрес Є. Ексц Впреосв. Митрополит Шептицкий. Достойного гостя приняли зібрані грімкими і довготревалими оплесками. До Ексц. Митрополита промовив на естрадї др. Евг. Озаркевич, витаючи Єго сердечно і дякуючи за то, що загостив на конґрес. У своїй промові бесїдник зазначив, що Ексц. Митрополит відносив ся завсїгди прихильно до Тов. „Просьвіта“ і взагалї до просьвіти нашого народу. Доказом сеї прихильности єсть також загощенє на конґрес. Просимо о благословеньство Ваше, Ексцеленциє, для участників сего конґресу — кінчив бесїдник — і просимо на дальше заховати наше товариство у вселаскавій своїй опіці.

На се привитанє, висказане зворушеним голосом, відповів Є. Ексц. Митрополит, що

тику чортів та зачали вести борбу з ними. Поломили стільцї, узброїли ся в ноги з них і зачали чортів виганяти з хати, котрих тепер зиділи повністенько довкола себе. На крик і стукіт позбігало ся множество людий, але нїхто не важив ся увійти до середини; крізь вікна лиш було видко, як божевільні вимахували у воздусї ногами від стільців, мов би когось били, та як відтак зачали бити образи і палили їх в печи.

Замітне то, що найстарший, мужчина літ 24, остав ся найдовше при здоровім розумі. Він побіг до нареченого своєї сестри і розповів, що стало ся, та закликав его на поміч. Однак ледви що вернув і увійшов до хати, як вже й ему зачали показувати ся чорти та й він так само зачав їх виганяти і бити. Найгірше дуріла жінка; она заєдно шептала то „Отче наш“ то якісь инші молитви, що хвиля обганяла ся від чортів, і витягала свої шовкові сукні та палила їх в печи. Дїти помагали їй при тім, всї разом верещали, відмавляли безнастанно молитви а відтак бігали по хатї та виганяли чортів а від часу до часу били й недужого батька. На улици зробило ся було величезне збіговиско, але нїхто, навіть і полиция не важилась зайти до хати. Аж якийсь молодий мужчина, знакомий тої родини, мав на стілько відваги, що хитрим способом дістав ся до середини і виніс задними дверми тяжко побитого а відтак побіг закликати сильнїйший відділ полициї. Тимчасом божевільні замкнули ся в хатї і знов били чортів. Наконець мати отворила вікно, вилїзла і станула на ґзимсї та розложивши руки, крикнула: „Довершило ся!“ Перепуджені люди завізвали сторожу пожарну, котра й зараз явила ся на місцу та розтягнула полотно до ловленя спадаючої. Тимчасом надбігла полиция і виважила двері та при помочи людий повязала всї пятеро божевільних і відставила до шпиталю, де жінка Саґавого дістала зараз сильних корчів.

Аж тепер показало ся, що божевільні нарobили в помешканю. Вся знадоба, всї річи були понищені, все було побите і поломане. Коли Саґаве опісля подужав, переконав ся, що ему пропали цінні папери вартости кілька тисячів марок і він припускав, що або божевільні їх попалили, уважаючи їх за „чортове діло“, або що хтось третий їх забрав, витумачив вже давнїйше від его жінки. Полиция зачала слїдити і викрила, що жінка Саґавого і її доньки належали до американьского кружка „ясновидців“, котрий мав в Берлинї около 200 членів, переважно жінок і дївчат. Они сходили ся від часу до часу на засїданя, на котрих молили ся і викликували духів з тамтого сьвіта і розмавляли з ними. Саґова прийшла була одного разу до одної старої бабусї, своєї знакомої, та хотїла і ей втягнути до свого кружка. Прийдіть — казала до неї — побачите там чудеса. Будете таке видїти, що вам буде здавати ся, що ви в небі.

Що того рода хоробливі ясновидіня можуть як пошесть ширити ся, се звістно загально. Не потребуємо навіть далеко сягати, бо таке бувало вже нераз і в нашім краю. Пригадаємо хоч би той не давний случай, що дївчина в однім селї і другі люди видїли в керничи образ Матери Божої, хоч приїхавший зі Львова журналїст ніяк не міг его добачити.

Зовсім подібний случай став ся був перед кількома лїтами в селї Трейфельд коло Вірцбурґа в Нїмеччинї. Якійсь малій школярцї, дитинї нервово хорій і дуже блїдонькій, що дитина була в школї образок, так від того не перевернуло ся в головцї, що їй здавало ся, що їй показує ся Матер Божа. Матїр дитини старала ся використати сей хоробливий ей стан і піддавала їй ще більше се „чудо“ та рознесла вість про то в цїлій громадї, котра від того мов би також стала ясновидюща. Не помогло нїчого, що місцевий сьвященик старав ся не лиш на проповідях в церкві, але в приватних розмовах з людьми вразумити їх. Душевний розстрій в громадї ставав щораз більший і показало ся, що в громадї, крім дитини знайшов ся ще другий „ясновида“, якийсь Єсберґер. Чоловік той так був опанував цїлу громаду, що она лиш его слухала а не сьвященика Люди сходили ся до него, молили ся днями і ночами а він вмавляв в них, що ему показує ся Матер Божа. Люди вірили ему тим більше, що то був доси зовсім спокійний і розумний та честний чоловік. Аж коли Єсберґер зачав діставати щораз частїйших і сильнїйших нападів божевільности, люди зміркували, в чім була причина его ясновидіня і успокоїли ся.

(Дальше буде).

цілим серцем солідаризує ся з тою акцию і тішить ся, що конґрес заняв ся культурними справами в хосен руского народу. Культура, се сила, а тим кріпкійша, коли оперта на економічній підставі, якою заняв ся сей конґрес. Можна радіти, що руска інтеліґенция сходить ся на раду для добра селяньства. Богу дякувати, що „Просьвіта" взяла ся до сего великого діла. Для духовеньства ся акция, піднята около подвигненя селяньства, є симпатична і духовеньство уділить сій праці своеї помочи. З сим конґресом починає ся нова доба, котра рускій справі принесе великий хосен.

Отсе зміст промови Ексц. Митрополита, яку зібрані приняли одушевленими оплесками. По промові Є. Ексц. Митрополита, наступило дальше відчитуванє секцийних резолюций, з котрих перша була резолюция дра Трильовского в справі січових і сокільских орґанізаций. З ухваленем всіх резолюций, дневний порядок першого всеукраїнського просьвітно-економічного конґресу вичерпано.

Перед закінченем конґресу забрав ще голос п. Микола Левитский і серед загального одушевленя, котрого виразом були довго не втихаючі оплески, промовив в імени своїх товаришів з російскої України. Не впорожні — казав бесідник — прийде ся нам вертати за кордон, але з великими здобутками, бо перший просьвітно економічний конґрес став неоспорним сьвідоцтвом, що ми з повним правом можемо засідати посеред культурних народів. Почала ся у нас робота і то робота не на шутку, а орґанічна і то ріжноманітна, про що сьвідчить саме многобічність ухвалених ось тут резолюций. Конґрес сей — говорив бесідник — дав нам, Українцям доказ, що наші брати в Галичині не сплять. Будем же разом працювати на народній ниві, будемо збирати каміне для будинку народного щастя. Ми тут прості робітники, то й робота наша укладаєть ся після сил наших. Та прийдуть красші робітники і серед відраднійших обставин чейже вспіють осягнути ясну мету, до якої отсе змагаємо ми.

У відповіди на ті слова залунав народний гимн „Ще не вмерла Україна", відсьпіваний з великим одушевленем а відтак забрав голос генеральний секретар конґресу др. Михайло Коцюба і з глубоким зворушенем прощав зібраних.

Сей конґрес, — говорив бесідник — навчив нас много і показав, що в нашім народі є заступлені всі галузи знаня, що є специялісти в кождім напрямі праці наукової і фахової. Дальше звернув ся бесідник з словами прощаня до селян, вказуючи, що всі праці конґресу стреміли для їх добра. Подякував за участь в конґресі інтеліґенциї з Галичини і щирими словами зложив подяку гостям з України за приїзд до Львова та висказав надію, що на будучий з'їзд прибуде їх ще більше. Дальше зазначив бесідник, що на жаль, не можемо попращати наших братів з угорскої України, не прибувших з політичних взглядів, попращав репрезентантів Буковини а відтак подякував Є. Ексц. Митрополиті Шептицкому за участь, за дотеперішну поміч „Просьвіті" і закінчив висловленем надії, що при дальшій просьвітній і економічній праці, дасть Бог, доведемо до щастя вільної, единої Руси-України.

По промові зібрані відсьпівали народний гимн „Ще не вмерла Україна", почім предсідатель др. Евг. Озаркевич оголосив, що конґрес замикає. Участники конґресу пішли відтак в поході з відкритими головами і з піснею на устах перед будинок „Просьвіти" і тут від сторони Ринку залунав ще раз народний гимн „Ще не вмерла Україна" та роздали ся оклики в честь „Просьвіти", по чім участники по ходу розійшли ся. По закінченю конґресу відбуло ся ще вечером в реставрациї Штадтміле сьвяточне приняте закордонних гостий, котре однак з'орґанізоване з причини всїляких робіт конґресових і браку часу з'орґанізовано аж в послідній хвили, через що не могли в тім принятю взяти участи личности, котрі могли би були лиш ще більше причинити ся до піднесення торжественности сего принятя.

Телеґрами.

Краків 4 лютого. Полиция. арештувала якогось Івана Книтта, мужчину літ около 30, відправленого функціонаря пруської поліциї, в котрого помешканю знайшла материял доказуючий нехибно, що він був шпигуном одної з сусідних держав. Він перебував постійно в Мисловицях.

Краків 4 лютого. В однім з тутешних гетелів знайдено укриту в грубці на попіл в однім із комнат 4 проц. ренту росийску по 1000 рублів з купонами. Папери були завинені в підшивку з білої камизельки. В комнаті тій мешкав недавно якийсь молодець, котрий винїс ся нагло з помешканя. Єсть здогад, що ті папери походять з рабунку в Царстві польскім.

Відень 4 лютого. На нинішнім засїданю палати послів пп. Дністряньский, Колесса і тов. зголосили нагле внесене о безпроволочне перше читане їх внесеня о утворене самостійного руского університету у Львові.

Відень 4 лютого. На нинішнім засїданю предсїдателїв клюбів обговорювано події вчерашного засїданя. Президент Вайскірхнер доказував, що его поступованє було зовсім оправдане. Переважна часть предсїдателїв, котрі явили ся, між тими Адлер, Крамарж і Гесман похваляли становище президента. Пос. Романчук заявив, що подібність до попередних подій є стілько недокладна, що давнійше не протестовано против подібного поступованя, а вчера відозвав ся такий протест хоч пізно. — Пос. Зайц, Пернерсторфер, Немец і Кіярі протестували против поведеня ческих радикалів. — Президент Вайскірхнер ствердив, що більшість партий, репрезентованих на конференциї, одобрює его вчерашне поступоване.

Відень 4 лютого. Засїдане палати послів розпочало ся о 11 год. Палата без всякої перешкоди приступила до розправи над заявою правительства. Промавляв Масарджік.

Петербург 4 лютого. Петерб. Аґентия есть уповажнена заявити, що предложене росийске має на цїли лиш удержане мира. Правительство росийске не наміряє сполучати свого предложеня з яким небудь жаданем в справі Дарданелїв, як то писали деякі часописи, або й з якою небудь иншою специяльною цїлию.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 3-го лютого 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560·—	567·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	370 —	390·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	551·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109 50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв	100 —	100·70
4% листи застав. Банку краєв.	93 30	94·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ	96·50	— —
„ „ 4% льос. в 56 літ	92 30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·—	97·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% .	99 70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	— —
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
„ м. Львова 4% по 200 кор	91 30	92·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	98 —	107·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51 50	55·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	29 75	31·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	66 —	70 —
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21 25	23·25
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·30
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймае

пренумерату на всі дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Шкіряні вироби з росийскої шкіри!

Пара чобіт з росийскої шкіри васуваних т. зв. „Штаперів“ що вистануть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із росийскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К, для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи з тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Братя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте ґандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево мясо пси їдать! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на бронзолі і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаєсь нікому.

Стефан Копач

Струтин, п. Долина ад Стрий.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблі, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цілий день.

В друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).